

TÓTH ERZSÉBET

Szalad, szalad a nyár

Ez az ágy már megmarad,
a Hold fényezi majd akkor is,
üvegfalán át küldi sugarát hozzám,
szalad, szalad a nyár

elhullnak lenge pipacsok, pillangómályvák,
nagyfejű dáliaák, temetővirágok,
borzas krizantémok veszik át az uralkodást.
Űl majd valaki az ágyam mellett,

és ha sietnie kell valahova,
nem érek rá haragudni már akkor,
párna nem kell, a párnát kigyűröm magam alól,
reggelre mindig a padlóra kerül,

padlóra kerültél kedves mackóm,
padlóra kerültem én is. Gyere mellém,
szerelmünk elment, de előtte takarított,
kiöntötte a háromnapos, dermedt meggyelevelést,

meg ne tudják, hogy rá se néztem,
résnyire nyitotta az üvegajtót, érezzem
a szellőt, mert lustálkodnak a szélangyalok,
hanyagolják a fullasztó betoncellákat.

Ő majd fúj az arcomra, ha megjön
és ha kérem, vagy úgy akarja,
átfújja testem legtitkosabb zugait is
biztosan lesz tartalékvevője.

Az is lehet, hogy teljesen összeverejtékez,
majd szárítgat gyöngéden, lassan
a legpuhább törölközővel
vagy valami ronggyal, ami a kezébe akad.

Akkor már rongyabb leszek a rongynál,
szalad, szalad a nyár, az óra hangosan lapátolja
a percekét hátrafelé, ő meg fészülgeti a hajam,
ami akkor már rövid lesz, úgy képzelem.